

LA RARA
ANATOMIA
DELS
CENTAURES

Miquel Àngel Riera

(*) Accésit en el I Concurs de Poesia "Santa Maria del Camí", del Club Joventut "Tyamontina", setembre 1978

LA RARA ANATOMIA

DELS CENTAURES

de Miquel Àngel Riera

Potser aquest sigui l'any del boom de Miquel Àngel Riera perquè entre els llibres editats i els que prest sortiran aquest autor esdevindrà un dels més profitics de la nostra literatura.

La rara anatomia dels centaures és una prova de foc per Miquel Àngel Riera qui presenta aquest recull de narracions breus després que el públic hagi pogut disfrutar d'una novel·la difícilment susceptible com és "L'endemà de mal", l'escriptor pot, efectivament, restar condicionat per una obra feta amb encert i assolida plenament, però no per això hem de pensar que la mateixa pericia i habilitat d'escriptor no hagi de rubllar a l'hora d'investir una problemàtica nova per a ell.

La narració breu és considerada per alguns un gènere menor encara que crec que no es pot admetre aquesta denominació. És menor en extensió, però pot arribar a ser major en qualitat que és, a la curta i a la llarga, l'índic que ens interessa. Queda ben patent en *La rara anatomia dels centaures* que ens trobam davant un escriptor d'un pes específic ben determinat i fins i tot determinant per la nostra literatura. Se dirà que les narracions són ben escrites, però això seria una manera superficial de comentar el llibre, amb significat especial perquè entranya un compromís també especial.

L'autor, fins ara, s'havia pogut moure dins el terreny de la inèdita ajudat per l'autoexperiència, el subconscient i la vida que en definitiva cobren, per pura lògica, els per-

sonatges de la novel·la. Jo diria que fins "l'endemà de mal" Miquel Àngel Riera perllonga els seus llibres de poemes, encara que sigui a través de la prosa. Tot un ideal estètic, una concepció moral del que és viure, una anàlisi de la cosa amorosa... són elements que formen part del seu món particular a l'hora d'escriure, però tot això és deliberadament esbucat per l'autor a l'hora d'iniciar aquest recull de narracions pel simple fet de fer pura i simplement l'obra de creació en el sentit més total que pugui assolir la paraula, sense concessions a la lògica ni als costums, sense una temàtica definida sino re-inventant en cada cas un món nou i suggerit, perquè és inegable que les narracions són exquisidament suggestives. Era u.: rodament de clau que calia fer i s'ha fet. El llibre és al carrer amb totes les garanties de ser un èxit popular.

ET. SPAN.

5.5.75